

ne dovolite, da ga nesem bolniku, dovolite, da ga prej použijem jaz, nato storite z menoj, kar je vaša volja. V imenu vseмогоčnega Boga, ki vas bo enkrat sodil in v čigar imenu nosite svoje krščansko ime, vas rotim, da mi ne odbijete te zadnje prošnje; vas rotim, vas rotim, vas rotim!»

Še je stal Šimen z dvignjenimi rokami. Zadnje njegove besede niso izginile v gozd, ko so sence vse hkratu odstopile pod vtisom besed, ki so odpirale tla pod nogami.

Nekdo je prižgal pri avtomobilu luč, ki je zaščemela v oči; poskakali so v voz, v žarki svetlobi je ostal še nekdo, ki je sekal z glasom:

»Pojdi! Obljubi, da se ne prikažeš več v vas!«

»V vas?« je ječalo v njegovi duši. »Med svoje ljube ovčice. Med ljudi, ki bodo izpraševali po meni in hodili s sklonjenim životom okrog?«

In vendar se je upognil ta hip. »Ne pridem!« je dahnil komaj slišno.

Avtomobil je odpeljal. Ropot in svetla črta luči sta izginila v daljavi.

Tedaj se je mati prebudila iz nezvesti. Zakrtila je z rokami in pogledala na cesto.

»Kje so? Kje so?«

»Ni jih več, mati,« je dejal sin in se napol sklonil k nji, v sramu, da prej ni pustil vsega drugega in se pobrigal zanjo.

»Kaj so ti storili, Šime, moj Šime?« je skoraj zaplakala in se dvignila; njena roka je počivala okrog njegovega vratu.

»Ničesar mi niso storili... Pojmo, mati! Dalje! Marija, nesi luč pred nama. Zdaj je vse dobro, zdaj smo varni.«

Odšli so; Marija je šla naprej, mati in sin sta hitela za njo, v gozd med molčeča debela dreves, v tihoto noči, dokler se ni zredčil gozd in se je prikazala hišica in luč v oknih...

* * *

Vrata hišice so bila zaprta. Narahlo je potrkala Marija na okno. V bledem svitu, ki jo je metala svetiljka na šipe, se je prikazala senca, ki je naglo izginila.

Vežna vrata so se odprla.

Na vratih je stala ženska, še mlada, zagorela, a nagubana v obraz in je uprla v duhovnika svoje male, začudene oči.

»Vi ste, gospod prečastiti!« se je izvilo iz njenih ust.

Keramična šola Fr. Kralja, zadnja večerja

»Jaz sem,« je dejal ta iz trudnosti. »Ž Bogom prihajam, s svojo materjo in sestro.«

Ženska je postala, njena usta so bila pol odprta, oči so strmele kot da grebejo po mislih, da bi razumele.

»Mi Vas nismo klicali,« je spregovorila narahlo, poltiho.

»Vem, vem,« je dejal Šimen bridko... »Begunci smo, jaz, Bog, moja mati in moja sestra. Streho nam dajte...«

»O moj Bog, kaj delam!« se je zavedla žena. »Na pragu vas držim... Stopite dalje, bolezen je v hiši, ali kakor je, tako je, hvaljen bodi Bog tudi zato!«

Šimen je vstopil z materjo in sestro v nizko izbo. Na robu mize je stala mala svetiljka, od katere se je kadilo v ozkem črnem stebri pod strop. Na postelji v kotu je ležal bolnik. Njegov obraz je bil nekoč žilast in zagorel, zdaj je dobil koščene oblike, voščena barva se je oprijemala njegove polti. Vse poteze njegovega obraza so bile izmučene, pol mrtve, le dvoje oči je gorelo kot dvoje zelenkastih svetilk iz mraka.

Z rahlim glasom je bolnik odzdravil na pozdrav in zrl začuden, dokler mu žena v dveh besedah ni razodela, kako in kaj.

»Dvoje zelenkastih svetilk je ujel Šimen ob vhodu in jih je zrl še, ko je postavil ciborij na mizo.

»Nismo vedeli, da bomo nocoj sprejeli gospoda Boga, ničesar mu nismo pripravili.«

»Jezus se je rodil v hlevu, bežal je v Egipet, na križu je umrl,« je tolažil duhov-